

πρώτος ὄχι μικρότερα βλάβη εἶναι ἡ δεξιουργία, ἥτις συμβαίνει μάλιστα εἰς τὴν ἀπειρον νεότητι. Εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπην οἱ νέοι, ἐπειδὴ γεννῶνται καὶ ἀνατρέφονται εἰς τὰ φῶτα, ζῶσι καὶ ἀναστρέφονται μεταξύ σοφῶν ἀνδρῶν, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ οἱ ἰδιῶται εἶναι ὁπωσδήποτε φωτισμένοι, ὀλίγον κίνδυνον τρέχουν, διδασκόμενοι τὰς ἐπιστήμας, καὶ ἐπαρῆωσι ἀπὸ τῆν γελωτώδη ἐπιστηματοφυξίαν. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ τελευτῶροι γεννῶμεθα ἀπὸ ἀπαιδευτοῦς, καὶ συναναστρέφόμεθα ἀπαιδευτοῦς, εὐθὺς ἔστι μάθωμεν ὀλίγον τι, νομιζόμεθα καὶ ὀνομαζόμεθα Λογιώτατοι, καὶ Σοφολογιώτατοι. Δίδει εἰς ἡμᾶς τοὺς τοιούτους βαρβάρους τῆς Ἀσικ-νῆς ἀλαζονείας τίτλους, πρῶτον μὲν ὁ ἀπαιδευτος ὄγλος, ἔπειτα κατὰ μικρὸν κινδυνεύομεν καὶ τὸ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ δοξολογούμενοι. Ἄστε ἄντι τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν ἐπίαν ἔπρεπε καὶ καὶ ἔχομεν πρὸς τοὺς ἀπαιδευτοῦς ἡμῶν συμπατριώτας, τοὺς λογιζόμεθα ὡς ἀλογακτῆρας, δαμασκηγμένα ἐξεπίτηδες, διὰ καὶ προσκυνῶσι τὴν σοφολογι-κτῆρας τότε καταφρονοῦμαι ὑπερφάνος καὶ αὐτοῦς τοὺς ἀνατρέ-ψαντας καὶ δαπανήσαντας εἰς τὴν παιδείαν ἡμῶν γονεῖς, καὶ γενόμεθα εἰς ἔλους παράδειγμα κακοθείας, βαρβαρότητας καὶ ἀλογίας οἱ Λογιώτα-τοι. Τοιαῦτα ἦτον ἕως τώρα ἡ κατάντησις καὶ διαγωγή μας οὐδ' ἦτο δυνατόν να ἦναι χρηστοτέρα, ἐπειδὴ μᾶς ἔλειπε τῶν πλειοτέρων ἡ παι-διῶν χρηστὴ ἀνατροφή, χωρὶς τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ ἄλλαι τέχναι καὶ ἐπιστήμαι γίνονται καὶ παρ' αὐτὴν τὴν παντελεῖ ἀμαθίαν βλαβερώτε-ραι. « Λυσιτελεῖ ἄρα τοῖς πολλοῖς μήτε εἰδέναι μηδὲν, μήτε εἶσθαι « εἰδέναι . . . κινδυνεύει [γὰρ] τὸ γε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν κτῆμα, « εἴαν τις αὐτοῦ τῆς τοῦ βελτίστου ἐπιστήμης κειτημένος ᾖ, ὀλιγῶν μὲν « ἰσχυρῶν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτό . . . ὁ δὲ δὴ τὴν κα- « λυμένην πολυμάθειάν τε καὶ πύλυτον κειτημένος, ὀρθρῶς δὲ ἴαν « ταύτης τῆς ἐπιστήμης, ἀγόμενος δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκάστης τῶν ἄλλων, « ἄρ' εὐχὴ τῷ ὄντι δικαίως πολλῶν χειμῶνι χρήσεται; » (Πλάτ. Ἀλκ.β. Β. σελ. 146-147 καὶ Εὐθυδήμ. σελ. 282). Εἶναι ταῦτα λόγια τοῦ σοφοῦ καὶ ἐταρέτου Σωκράτους, ἔστις ἐσυνείθισε να λέγη καὶ τοῦτο, « Πᾶσα τε « ἐπιστήμη, χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, « αὐτοῦ φαίνεται. » (Πλάτ. Μενεξ. σελ. 246.)

ΣΚΑΙΔΙ 172, στίχ. 11, ἡ ἕξις να ἀγαπῶσι τὴν ἀρετὴν διὰ μόνον αὐτήν.] Τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι πολλὰ ὀλίγα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀλκοεῖς ὄρασταί τῆς φιλοσοφίας, τῆς Θεησκείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Αὐτοὶ εἶναι

ἀκείνοι, διὰ τούς ὁποίους ἔλεγαν ὁ Ἀρίστικκος, ὅτι δύνανται νὰ ζῶσι καὶ χωρὶς νόμου; α Ἐρωτηθεὶς παρὰ, τί πλέον ἔχουσι οἱ φιλόσοφοι, ἐφ' ἧς ἢ ἔάν πάγτες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομαι. » (Διογ. Λαέρτ. β', 68.) Εἰς αὐτούς ἡ ἀρετὴ εἶναι ἕξις, καὶ γίνεται τρόπον τινὰ χρεῖα φυσικὴ καὶ ὡς τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τρώγῃσι μηδὲ νὰ πίνωσιν, οὕτω δὲν ἔμποροῦν νὰ ζῆταισι χωρὶς τὴν καθημερινὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς εὐδαιμονίας καὶ δόξης τοῦ ἔθνους των. Ἡ ἀναισθησία, ἡ ἀχρηστία, καὶ αὐτὴ τῶν κακῶν ἀντ' ἀγαθῶν ἀπόδοσις, ἀντὶ νὰ κάμωσι μισητὴν εἰς αὐτούς τὴν ἀρετὴν, τοὺς πληροφοροῦν ἐξεναντίας ὅτι εἶναι ἀναγκαστικὰ εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ σὲ διδάσκουν, σὲ φωτίζουν, σὲ εὐεργετοῦν, ἔχι διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνης, ἢ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐπικίνων σου, ἀλλὰ διότι νομίζουν χρεὸς ἀπαραίτητον νὰ σὲ εὐεργετήσιν. Εἰς ἄλιγα λόγια, αὐτοὶ εἶναι ἄλλοι θεοὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατέλλοντες τὸν ἥλιον τῆς διδασχῆς, καὶ βρέχοντες τὰ ζωογόνα ὕδατα τῆς μακλήτειος εἰς ἕλας τῆς ψυχῆς τῶν ἰδίῳ συμπολιτῶν, διὰ τούτο μόνον, ἔτι ἐπιθυμοῦσι τὴν κενὴν ἀπάντων εὐδαιμονίαν. Γουνοῦτοι ἄνθρωποι ἐχρημάτισαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὁ Σωκράτης καὶ ἄλλοι πολλὰ ὀλίγοι τινές τριούτοι ἐφάνησαν, κατὰ καιροὺς, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐβλάστησάν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ πολλὰ ὀλίγοι.

ΣΕΛΙΔΙ 174, ΣΤ. 1, ὁ μέγας ἐκείνος φιλόσοφος, κ.τ.λ.] Αἰνίτταται ὁ Βακκάρικος τὸν περίφημον Ῥουσσῶν, πολίτην τῆς Γενεύας, καὶ συγγραφεὶα τοῦ Περί παιδων ἀγωγῆς βιβλίου, ἐπιγραφομένου Λίμιλτος. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει, καθὼς ὅλα τοῦ Ῥουσσῶ τὰ συγγράμματα, πολλὰ ἀξιόλογα περὶ τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς τῶν παιδων· ἀλλ' εὐρίσκονται εἰς αὐτὸ καὶ πολλὰ, τὰ ὅποια ἀκριτῶς καὶ χωρὶς σκέψιν συμβουλεύει ὁ Γενευαῖος φιλόσοφος. Ἀπὸ τῶν μέχρι τοῦδε σημειωθέντων περὶ νόμων εὐκόλα δύναται νὰ συμπεράνη ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης, ὅτι τῆς ἀνατροφῆς ἡ ἐκδοσις κρέμεται ἐξαιρετικῶς ἀπὸ τὴν νομοθεσίαν καὶ τὸ εἶδος τῆς πολιτείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνατρέφονται καὶ πεδεύονται οἱ νέοι. « Πολιτεία γὰρ (ἔλεγεν ὁ Πλάτων, Μινεξ. 238) α τροφὴ ἀνθρώπων ἐστὶ καλὴ μὲν, ἀγαθῶν, ἢ δὲ ἐναντία, κακῶν. » Ἡ καλὴ ἀνατροφή γίνεται καὶ βιοηθεῖται πλέον ἀπὸ τὰ καλὰ παραδείγματα, παρὰ ἀπὸ τῆς νομοθεσίας καὶ διδασχῆς. Ἔτι ὠφελούν τὸν νέον οἱ διδασχαι, ὅταν, ὅπου στρίψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλο δὲν βλέπη παρὰ ἀνομίαν, ἠθροῦπιος ἀπανθρώπους καὶ ἀνδραπεδωδεις, κολακεύοντες καὶ κολα-

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

κουμένους, τὸν πλοῦτον τιμώμενον καὶ τὴν ἀρετὴν καταφρονουμένην, τὴν ἀδικίαν τρυφῶσαν, καὶ τὴν δικαιοσύνην λιμνικτομένην; Πιθανώτατον ἔτι τειαῦτα παραδείγματα θέλουσιν τὸν διδάξειν ἐκείνων τοῦ βίου τὴν διαγωγὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκει τὰ μέσα νὰ βέσκη τὸ κτηνώδες τοῦ σώματος, καὶ νὰ θεραπεύη τῆς κτηνωδεστερας αὐτοῦ ψυχῆς τὰ πάθη. — Στίχ. 20, Δημόσιος, ταχεῖα, ἀναγκαῖα, μετριοπάτη . . . ἀνάλογος μὲ τὸ ἀδίκημα, καὶ διορισμένη ῥητὸς ἀπὸ τοῦ νόμου.] Τὰς ἐξ ιδιότητος ταύτας, κατὰ τὸν Βεγκκάρτιον, πρέπει νὰ ἔχη ἡ ποινὴ, διὰ νὰ λογιζομένη δικαία. Πρέπει τὰ ἴνα **ΔΗΜΟΣΙΟΣ** διὰ τὸν παραδειγματισμὸν, καὶ διότι αἱ κρυφαὶ πειναὶ δίδουσι εὐλογον ὑποψίαν μερικῆς ἐκδικήσεως καὶ τυραννίας. **ΤΑΧΕΙΑ** διότι αἱ ἀναβαλλόμεναι εἰς μακρὰς πειναὶ, οὗτ' εἰς τὰς ψυχὰς πλέον τῶν θανάτων ἐνεργούσιν, ὅσον ἠθέλων ἐνεργήσαι αἱ ταχεῖαι, καὶ τὸν κολαζόμενον προκαλῶσιν ἀδικίᾳ μὲ τὴν μακρὰν φυλάκισιν. **ΑΝΑΓΚΑΙΑ** αἱ χωρὶς ἀνάγκης ποινὰ ἐπιβάλλονται ἀπὸ τοῦ τυράννου. **ΜΕΤΡΙΟΠΑΤΗ** Μέτρον νοεῖ, ἔστω ἀρκαι εἰς διόρθωσιν τοῦ ἀδικήσαντος, καὶ ἰκανοποίησιν πρὸς τὸν ἀδικηθέντα. **ΑΝΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ** Περὶ τῆς ἀναλογίας ταύτης ἴδε τὸν BENTHAM, Théorie des peines, et des récompenses tom. I, pag. 59. Αναλεγομένη ποινὴ δὲν ἔχει εἶσθαι ἀλλὰ περὶ τὴν ταυτοπάθειαν (la loi du talion), ἂν ἡ ταυτοπάθεια ὑπερβῆσιν νὰ ὀριθῆ εἰς ἕλα τὰ ἀδικήματα χωρὶς ἀδικίαν εἰς πολλὰ εἶναι ἀδύνατος, εἰς τινὰ δὲ ὄχι μόνον ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ αἰσχρῶς, ὡς ἔχει εἶσθαι, παραδείγματα χάριν, ἂν ὁ μοιχεύσας ἄλλου γυναῖκα ἐκολάζετο (κατὰ τὸν νόμον τῆς ταυτοπαθείας;) μὲ τὴν μοιχεύσιν τῆς ἰδίας τοῦ γυναικὸς ἀπ' ἄλλου. Ἡ ταυτοπάθεια εἶναι νόμος βάρβαρος, ἀναγκαστικὸς ἴσως εἰς τὰς πρώτας πολιτικὰς κοινωνίας διὰ τὴν ἀγριότητα τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο τὸν βλέπομεν εἰς τὴν νομοθεσίαν τῶν Ἑβραίων (Ἑξάδ. κβ', 24) τοῦς ἑποικοῦς αὐτὸς ὁ θεὸς ἐνόησεν Ἄσων σκληροτράχηλον, εἰς τὸ Κορῶνιον τοῦ Μισάλεθ (κεφ. 2, σελ. 20, μεταφρ. τοῦ Ryce), εἰς τῶν Ῥωμαίων τὴν δωδεκάδελτον (le lois des douze tables) καὶ διὰ τοῦτο διατηρήθη ἀπὸ τὴν ἡμερωτικὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυαγγελίου (Ματθ. 5, 38). **ΔΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΡΗΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ** Τοῦτο δὲν ἔχει χάριν ἐκτιμήσεως. Ὅσον ἔλαφρὰ καὶ ἂν ὑποτιθῆ ἡ ποινὴ, ἂν δὲν εὐρίσκαται γραμμῆν εἰς τοῦς νόμους, ἀλλ' ἐπιβάλλεται ἀτογνωμότως ἀπὸ τὸν δικαστὴν, δὲν εἶναι πλέον νόμιμος ποινὴ, ἀλλ' ἐκδικήσις τοῦ κριτοῦ κατὰ τοῦ κρινομένου.

καὶ κολασίς ἐπιβαλλομένη ἀπὸ δεσπότην εἰς δεῦλον. Ἀπὸ τὰς ιδιότητας ταύτας τῶν δικαίων ποινῶν εἰ Τούρκοι δὲν φυλάσσουν πλὴν τὰς δύο πρώτας. Ἀλλὰ ἐπῶς τὰς φυλάττου; τὸ δημόσιον τῆς ποινῆς εἰς αὐτοὺς δὲν ἀποπέπει εἰς τὸν παραδειγματισμὸν, ἀλλὰ γίνεται μέρος ἢ μᾶλλον προσθήκη τῆς ποινῆς· καὶ ἡ ταχύτης σπικίνει τὴν ὄχι ἰκανὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐρευναν τοῦ ἐγκλήματος, ἢ καὶ τὸ παντάπασιν ἀκριτον. Περὶ δὲ τῆς ἀναγκαιότητος, μετριότητος, ἀναλογίας καὶ νομιμότητος τῆς ποινῆς, οὐδὲ φροντίζουν ἄλλοτελα. Χωρὶς ἀνάγκης ἐπιβάλλουν χρηματικὰς ποινὰς ἀμέτρους ἀδιορίστους ἀπὸ τοῦ νόμου, καὶ ὄχι ἀναλόγους μὲ τὸ ἐγκλημα· χωρὶς ἀνάγκης τὰς μεταβάλλουν εἰς σωματικὰς· χωρὶς ἀνάγκης τὰς κάμνουν καὶ θανατικὰς, καὶ πολλάκις, εἰς γὰ μὴν ἦτον ἀρκετὸς ὁ δὲ ἀγχόνης ἢ ξίφους θάνατος, ἢ περίεργος ἀγριότης των ἐπινοήσε τὴν διὰ πεισάλου φρικωδέστατον θάνατον (l' enj-allement), εἰς τὴν ἀποῖον καὶ αὐτὸς ὁ μυρίων ἄξιος θανάτων Σουλτάνος των ἤθελ' ἀδίκως καταδικασθῆν. Καὶ τοῦ παταλιωτοῦ τούτου τυράννου τῆς Ἑλλάδος τὴν πτώσιν ἐπρεσπάθησαν γὰ ἐμποδίσωσιν γεννημένοι εἰς τόπους, ὅπου μεταφράζεται εἰς ἄλλας τὰς γλώσσας, ἐκδίδεται καὶ μοιράζεται δωρεάν τοῦ δικαιοτάτου καὶ πρῶτου Ἰησοῦ τὸ εὐαγγέλιον !!!

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ.

§ I.	Εἰσαγωγή	σελ.	1
§ II.	Ἀρχὴ τῶν ποινῶν, καὶ δίκαιον τοῦ κολάζειν		0
§ III.	Συμπράγματα τῶν πραιρετημένων ἀρχῶν		10
§ IV.	Ἑρμηνεία τῶν νόμων		12
§ V.	Λαίφεια τῶν νόμων		18
§ VI.	Περὶ φυλακίσεως		21
§ VII.	Σημεῖα καὶ τύποι τῶν δικῶν		24
§ VIII.	Περὶ Μαρτύρων		27
§ IX.	Περὶ κρυφῶν κατηγοριῶν		32
§ X.	Ἐρωτήσεις ὑποβλητικαί		35

E.Γ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§	XI.	Περὶ ὄρκων	σελ. 37
§	XII.	Περὶ Βαπτάνου	38
§	XIII.	Περὶ πισίτητος τοῦ κριτοῦ τῆς δίκης, καὶ περὶ Παραγραφῆς.	52
§	XIV.	Περὶ ἀδικημάτων ἀρχομένων, καὶ περὶ πυναιτίων	57
§	XV.	Περὶ μετριότητος τῶν ποινῶν	62
§	XVI.	Περὶ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου	68
§	XVII.	Περὶ Ἐξορίας, καὶ περὶ ἀημεύσεως τῶν ὑπαρχόντων	91
§	XVIII.	Περὶ ποινῆς Ἀτιμώσεως	93
§	XIX.	Ὅτι ἡ ποινὴ πρέπει νὰ ᾖται ταχεῖα, ἀνάλογος μὲ τὸ ἀδικήμα, καὶ δημόσιος	95
§	XX.	Ὅτι ἡ ποινὴ πρέπει νὰ ᾖται βεβαία καὶ ἀναπόφευκτος. Καὶ περὶ χάριτος, ἧγουν συγχωρήσεως ἀδικημάτων	100
§	XXI.	Περὶ Ἀσύλων	104
§	XXII.	Περὶ ἐπικυρήσεως χρημάτων	106
§	XXIII.	Περὶ ἀναλογίας ἀδικημάτων καὶ ποινῶν	108
§	XXIV.	Περὶ τοῦ μέτρου τῶν ἀδικημάτων	113
§	XXV.	Διαίτησις τῶν ἀδικημάτων	117
§	XXVI.	Περὶ ἀδικημάτων Καθεσιώσεως	120
§	XXVII.	Περὶ ἀδικημάτων ἐναντίον τῆς ἀσφαλείας καθενὸς κατὰ μέρος πολίτου καὶ πρώτον περὶ Πίαις	121
§	XXVIII.	Περὶ ὕβρεων	125
§	XXIX.	Περὶ Μονομαχίας	129
§	XXX.	Περὶ Κλοπῆς	131
§	XXXI.	Περὶ Κλεψιμπορίας	132
§	XXXII.	Περὶ Χρεωφειλετῶν	134
§	XXXIII.	Περὶ ἀδικημάτων, ἕσα τυχόντων τὴν κοινὴν ἕσυχίαν	139
§	XXXIV.	Περὶ Ἀργίας	140
§	XXXV.	Περὶ Ἀυτομαρίας καὶ Μετοπισμοῦ	142
§	XXXVI.	Περὶ ἀδικημάτων δυσπραγείων	148
§	XXXVII.	Περὶ αἰῶνος τούτου ἀδικημάτων ἐξαιρέτου	152
§	XXXVIII.	Περὶ παγῶν τριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων γαίνονται πολλὰ σφάλματα καὶ πολλὰ ἀδικία τῆς νομοθεσίας καὶ πρώτον περὶ ψευδῶν ἐνοικίων ἀφαιρέσεως	154
§	XXXIX.	Περὶ τοῦ πνεύματος τῆς εὐκογενείας	157
§	XI.	Περὶ τοῦ δημοτικοῦ θεσμοῦ	162
§	XII.	Τρόποι τοῦ ἐμποδίζειν τὰ ἀδικήματα	165
§	XIII.	Συμπέρασμα	174
§	Σημειώσεις τοῦ Μεταφραστοῦ	175	

ΠΙΝΑΞ ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΟΣ.

Οἱ μετὰ τὸ Π. στοιχεῖον ἑλληνικοὶ ἀριθμοὶ σημαίνουσι τὰς σελίδας τῶν Προλαγομένων.

ΛΓ — ΔΣ

Λ.

- Ἀγγλοαμερικανοί, Π. ρς' - ρζ', ξδ', 42.
 Ἀγγλίας νόμοι, 112. — Ἀγγλοι, 49.
 Ἀγορανομία, Ἀγορανόμος, 239.
 Ἀγριος ἄνθρωπος τί διαφέρει τοῦ Πολιτικοῦ, 156, 251.
 ΑΓΡΗΠΗΝΟΣ, 215.
 Ἀδικήματα [delict]. Π. κζ', κη'. Ἀδικήματα ἐξαιρετικοῦ εἴδους. Ζ. Αἰρέσεις. — Δυσσπόδικτα, 148. — καθρωτώσεως, 120, 227. — βίας, 121. — τρίτης τάξεως, 139. — ἀνδρίας καὶ ἀνανδρίας, 59. Τρόποι τοῦ ἐμποδίζειν τὰ ἀδικήματα, 165 - 174. Ἀδικημάτων διαίρεσις, 55, 117, 209. — μέτρον, 113-116. — πηγαί, 154.
 Ἀθηναῖοι, φιλόφρονες, 207. — φιλοπάτριδες, 245. — Ἀθηναίων δικαστήρια, Π. λθ', μ'. — νόμος περὶ αὐτοχειρίας, 212. — περὶ μετοικισμοῦ, 245.
 Ἀθῶς (τίς) λογίζεται, 202, 204.
 Αἰγύπτωι, 205, 241.
 Αἰρέσεις, ἢ Ἐτεροδοξίαι δὲν πρέπει νὰ καλεῶνται, 152. Αἰρετικοὶ ἢ Ἐτεροδόξοι, 249.
 Αἰτία [accusation, plainte], Π. κη'. Ἀνατροφή νέων, 173, 250, 253-260.
 Ἀνευφημία [acclamation], 182. Π. μδ'.
 Ἀνθρωποθυσία, 80.
 Ἀντιχουζατταριον [reverberato], 51.
 Ἀντιπρόσωπος [représentant], Π. λθ'.
 ΑΝΤΙΝΙΝΟΣ ὁ ἐπιθετός. — Μάρκος Ἀντωνίου, 82, 217.
 Ἀπαρκήρευκτος [imperscriptibile], 215.
 Ἀπολαυτήριος, 242.
 Ἀργία, 141-142, 240-241.
 Ἀρειος πάγος, 240.
 Ἀρεταὶ μεγάλαι σύγχρονοι μεγάλων κακῶν, 57, 209. Ἀρετῶν ἀμοιβή, 173, 225.
 ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Π. ξδ'.
 Ἀρχὴ ἄνδρα δαίκνυσι, Π. ιε'.
 Ἀρχιτέραννος, 190.
 Ἀρχόντες [magistrats], 186.
 Ἀσκηταὶ ἀνωφελεῖς εἰς τὴν πολιτείαν, 89-90.
 ΑΣΚΗΤΙΑΔΗΣ, Π. ις'.

Ἄστυνομία, Ἄστυνόμοι, 140, 233-239. Γάρου ἀνδρομαστοὶ κακῶν αἰτίαι, 150, 246-248.

Ἄσυλα, 104, 223-224.

Ἄτιμος, Ἄτιμώσεως ποινὴ, 93-95, 199.

Ἄυλαι, Ζ. Ὀκαιοί.

Λυθέντης, Π. γ', ρβ'.

Λυθηντικὴ, 213.

Λύλακοί, Π. δ'.

Λύταχειρία [suicide] 142, 147-148, 241-243, 246.

Λυβηδοῦλαι, Π. γ'.

Ἄλγυρόστρωμα [pail'asse], 50.

Β

Βασιλεύς, Π. ρδ'.

Βάσιλος, Στρέβλωσις [question, lecture], 36, 38 - 52, 163.

203-205. — προαγενομένη [question préalable], 50. — προπαρασκευαστικὴ [question, préparatoire], 50, 99.

Βασιλεία πολιτικὴ, ἢ Μοναρχία συνταγματικὴ [Monarchie constitutionnelle], 185.

ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ, 83, 85, 90 256, Π. γ', 29'.

Βενετικὴ ἐριστοκρατία, 201.

ΒΕΝΘΑΜΠΣ [BENTHAM], Π. γ'.

Βίαις ἀδικήματα, 121.

Βιβλιοπαραγωγία [librairie] Π. γ'.

Βικέτρη [vicette], φυλακὴ ἐν Παρισίοις 61.

Βιομηχανία [industrie], 3, 122, 111, 142.

Βραχυμάνος, 286.

Βριφοκτονία, 148, 161.

Γ

Γαλοφυλάκιον, Ζ. Θεοκυρός.

ΓΑΛΙΑΔΙΟΣ, 211.

ΓΟΔΟΥΙΝΟΣ, ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς τῆς Πολιτικῆς δικαιοσύνης 235.

Γρεῖνη [greve] τύπος καταδίκης ἐν Παρισίοις 87.

Γυμνασθεῖσται, 220.

Δ

Δαισιδαμονία, 256, Δαισιδόμενον, 200.

Δημαγωγία Ἀθηνῶν, 219.

Δήμοισι, 91-93, 211.

ΔΗΜΗΤΡΙΨ, [cérès], 179.

Δήμιος διὰ τί καταργουῖται, 77-79.

Δημοκρατία, 188. Δημοκρατίας πνεῦμα, 158-161.

Δημόσιος Ζ. Θεοκυρός.

Δημοτικαί, Π. ξ'.

Διατυπώσεις νομικαί [formalités], 77.

Διδάσκαλοι μισθωμένοι ἀπὸ τῶν Δήμων, Π. γ'.

ΔΙΑΦΡΟΤΟΣ, 83, 86, 90, 107.

Δικαιοδοσία [jurisdiction] Π. ρβ'.

Δίκαιον, 176, 177. — τοῦ καὶ ἄλλου, 9, 85, 101. Δικαιοσύνη, 125. Π. ες' πγ'.

Δικαστικὴ ἐξουσία [pouvoir Judiciaire] 183, 189, 250. Δικαστής, 176, Π. ρβ'.

Δικαστῶν ἀδίκων καὶ δικαίων διαφορά, 172. Δικαστήριον, 187-189, Π. ρβ'.

— Ἄγγλος, 187, 214, 215—Ἄττικα, Π. ρβ', ρ'. Δικαστήριον ἱερῆς ἐξουσίας, Π. ρ'.

Δικ-άτωρ, [Désinteur], 161, 252.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ὁ Κυνικός, 218, 220.

ΔΟΜΗΤΙΑΝΟΣ, 227.

Δούλοι ἐδοκίμαζοντο εἰς τὴν δικαστήριον 206. Δούλων κατάστι-

σις, 224. — ἦθη εἰς τὰς Ἀθή-
νας, 207. Δουλώσει· ἀποτελέ-
σματα, 167, 201, 233, 253,
254. Π. γς'.

ΔΡΑΚΩΝ ὁ νομοθέτης, 225, 241,
Π. ρ'.

Δωροδοκία, Π. ε'. σημ. ι.

Ε.

Ἑβραίων νομοθεσία, 260.

Ἑγλήσια, Π. κς', κή.

Ἑγκρυφία [le secret] φυλακῆς ὀρι-
σμένες τῆσδε κ. τ. λ. 50 - 52.

Ἑιδωλολατρεία, 256.

Ἑιρήναρχος ἢ Εἰρηναρχος, 239.

Ἑκατομμύριον [un million], Π. ξθ'.

Ἑκδιδοστικός [exécuteur], 172.

Ἑκκλησία, ἢ Ἐφεσις [appel], 11,
187.

Ἐλευθερία προσωπική [liberté indi-
viduelle] 155, 229.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ, Αὐτοκρατορίσα Ἑωσ-
σίας 70.

Ἐμδρίμκοις [remisesmeut], 4.

Ἐθευσιασμός, Π. ρθ'.

Ἐνοχή, 12, 13.

Ἐνοχος τίς ἐνομιάζεται, 39, 203.

Ἐξαγωγή τοῦ βίου, 242.

Ἐξορία, 91 - 92, 218. — εἰς νῆσον
[déportation], 218.

Ἐξουσία, Π. ιε' 44'.

Ἐπιβολή [dessein projet], 58. —
ποιῆς [application de la peine]
88.

Ἐπικτήσεις χρημάτων, 106 - 107,
219, 224.

Ἐπιστημαὶ ὀφθαλμῶν τὴν ἐλευθερίαν,
168. — πότε γίνονται βλαβερὰ,
169-170. Ἐπιστημοσύνη, 258.

Ἐρωτήσεις ὑπεβλητικαί, 35, 202.

Ἐτερόδοξοι. Ζ. Ἀρετικοί.

Ἐυγενῶν τύγμα 123-124. — πρὸ

λήψαις, 248. Ἐυγενῆς τίς, 231.
Ζήτει καὶ Π. λά - λς', μέ - μή,
νθ', νδ' - νέ.

Ἐυεργάται τίνες σήμερον ἐφάνησαν
τῆς Ἑλλάδος, Π. 4β', σημ. ι.
Ἐυμολπίδαι, ἐξηγητοὶ νόμων ἀγρά-
φων, 193.

Ἐουσυνιδασία [delicatesse] 59.

Ἐυταξίας (ὁ ἐπὶ τῆς) ἢ ὁ Ἐυτα-
ξίας 239.

Ἐφεσις. Ζ. Ἐκκλησία.

Ζ.

ΖΑΛΕΥΚΟΣ, 137.

Η.

Ἡγεμόνων, 185.

Ἡδονὴ καὶ πένις, ἢ λύπη, 224.

Ἡδονῶν χρῆσις, Π. ιε'.

Ἡθα. Ζ. Νόμοι.

Θ.

Θάνατος ὁ διὰ πικρῶν, 261. Ζ.
καὶ Παινή.

Θεσμωφόροι, 179.

Θεστικὸν νόμος κατ' αὐτεχειρίδας,
242.

Θρακυρὸς δημόσιος ἢ Γαζαφυλά-
κιον, 162-164.

Θρησκευτικὰ δόξαι, 211, 212.

ΘΩΜΑΣ, Ζ. ΜΟΡΟΣ.

Ι.

Ἰδιοκτησίαι δίκαιον, 54, 131, 136,
137, 235, 236. Πείρα βιάζουσαν
τὴν ἰδιοκτησίαν, 238.

Ἰουδαῖοι διωκόμενοι, 212. Ζήτ. καὶ
Π. λδ'.

ἸΠΠΟΔΑΜΟΣ ὁ Πυθαγορικός, 255.

Ἰππότης [εἰβηνλίεν] 117.
 Ἰσάζομαι [γυδ. Σιάζομαι], 177.
 Ἰσχυομία [ισότης ἀνομίης], II. ζβ.
 Ἴσον, 177.
 Ἰσότης, II. πγ' - πζ'. — φυλάτης,
 II. πγ'.
 Ἰσπανοί, 205.
 ΙΩΣΗΦ ὁ δεύτερος, Αὐτοκράτωρ
 Γερμανίας, 197.

Κ.

Καθαρτάριον πῦρ, 48, 206.
 Καθοπίωσις. Ζ. Ἀδικημα.
 ΚΑΛΑΣ, 81.
 ΚΑΛΒΙΝΟΣ, 211.
 ΚΑΜΗΛΑΝΕΛΛΑΣ, ὁ συγγραφεὺς
 τῆν Ἰλλυριακῆν πολιτείαν,
 235.
 Κάμπος. Ζ. Ὀξαις.
 ΚΑΝΑΚΑΡΙΣ [ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ],
 II. ξ'.
 Καππαδόκες ἢ Καππαδόκαι, 205,
 II εά.
 ΚΑΡΤΟΥΧΟΣ [cartouche], 2η
 στήσ περιβόητος 61.
 Καταδόγης, 202.
 Κατηγορία κρυφία, 31-35.
 Καυκάσια ἔθνη, 216.
 Κίως ἢ Κία * νῆσος, ἡ σήμερον ὀνο-
 μαζομένη Γαία, 248.
 Κήσωρες [ceuseurs], 140, 239,
 240.
 Κίνας νόμοι, 113, 120-121.

ΚΛΕΔΝΘΗΣ, II. ις'.
 Κλειθροσπατική. Ζ. Κλαγή.
 Κλεπταπεδόγος [ροσέλου], 210.
 Κλεπτοτελώνηρα, ἢ Κλεψιτέλαια
 [contres des marchandises en
 fraude], 236.
 Κλεψεμπορία [contrebande], 132,
 236.
 Κλεψιτέλαια. Ζ. Κλεπτοτελώνηρα.
 Κλήρος Ἰβύρας, 195, 220.
 Κλοπή μὲ δόλον. — μὲ βίαν 131,
 132. — κλειθροσπαστική [vol-
 πτος effraction], 87.
 Κοινοβίον μοναρχικῶν κακῶν, 151.
 Κοινοβουλευτικὴ πολιτεία ἢ Κοινο-
 βουλευτικὸν πολιτείας σύστημα
 [gouvernement représentatif],
 182, 183.
 Κόλαι [Λειτουργοὶ τοῦ Αὐτοκρά-
 τος τῆς Κίνας], II. ό, ρέ.
 ΚΟΜΜΟΔΟΣ, 235.
 Κεράμιον [le coran] 260.
 Κρίσεις Θεοῦ, 41, 205.
 Κυριαρχία [Souveraineté], 8.
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Αὐτοκράτωρ,
 235. — Δούκας, 113.

Λ.

Λειποταξίαι ποιηή, 81, 82, 87.
 Λειτουργοὶ [ministres], II. ξθ'.

* Εἰς τὴν πρώτην ἔκδοσιν (σελ. 261) ἔβαλα εἰς τόπον τῆς Κίας τὴν Χίον νῆσον διότι καὶ ἀληθῶς τρεῖς Λατῖνοι μεταφρασταὶ (ἀκολουθῆσαντες διάφορα ἀντίγραφα) τοῦ Πλουτάρχου (Γυναικ. ἀρετ. § 12.) διαφράζουσι τὴν Χίον, καὶ οὐχὶ τὸ Κίω ν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἑλληνικὸν κείμενον φέρει Κίω ν, χωρὶς διαφόρων ἀνάγνωσιν, ἀσφαλέστερον ἔκρινον τῶρα νὰ φυλάξω τὴν γραφήν.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, Π. ξδ'.
 Αξιαρχικόν γραμματεϊόν, 252.
 Λόγοι ἂν πρέπει νὰ κολάζωνται ὡς
 ἀδικήματα, 200.
 ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ΙΖ. Π. ξβ'.
 Λύπη. Ζ. Ἰδονή.
 ΛΩΚΚΙΟΣ. Τὸ κατ' αὐτὸν πολιτι-
 κὸν συνάλλαγμα, 122.

Μ.

ΜΑΛΕΣΕΡΒΗΣ [ΜΑΛΕΣΗΕΡΒΕΣ],
 Π. κθ'.

ΜΑΡΚΟΣ. Ζ. Ἀντωνῆος.
 Μάρτυρες, 27-32, 199.
 Μαρτυροσπουδία [frivolité], Π. πθ'.
 Μέγας [ὁ περὶ] νόμος, 227.
 ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ, Π. ις'.
 Μετανοητήριον [Ἀγγλ. peniten-
 tiary], φυλακῆς ὄνομα, 197.
 Μετριοφροσύνη, 144-147, 245.
 ΜΙΑΤΙΛΔΗΣ, 229. Π. ξδ'.
 Μοιχεία, 148, 150, 246-248.
 Μοναρχία. Ζ. Βασιλεία, Μοναρχίας
 πνεῦμα, 158.

Μοναστικὰ κοινότητα, 151.
 Μονομαχία [duel]. Μονομάχοι,
 129, 233-235.
 ΜΟΝΤΕΣΚΙΟΣ, 3, 35, 253.
 Π. λθ'. — κακῶς ἐξήγησε τὸν
 Πλάτωνα, 24].

ΜΟΡΕΛΛΕΤΟΣ [Moréllé], Π.
 κη-κθ'.

ΜΟΡΟΣ [ΘΩΜΑΣ ε'] συγγραφεὺς
 τῆς Εὐτοπίας [Utopie], 235.
 Μυθιστορία [roman], 6, 173.

Ν.

Νόμιμον, 177.
 Νόμισμα, 237.
 Νομοθετικὴ ἐξουσία [royauté légis-
 lative], 182, 185, Π. μθ'. Νομο-

θετικὸν συνέδριον [corps législa-
 tif], 188.

Νευροθέτου ἔργον, 254.
 Νόμοι ἀγραφοί, 193. Ζ. καὶ 221-
 222. — γραφοί, Δράκοντες. —
 Σόλωνος, 225. — Ἑβραίων, 266.
 Νόμοι ἄλογοι, 250. — τοιοῦτοι
 ὅποια καὶ τὰ ἔθνη τῶν πολιτῶν,
 251, 255. Νόμοι πόθεν ἐγεννήθη-
 σαν, 127, ὅποιοι πρέπει νὰ ἦναι,
 166. Νόμοι μελωδούμενοι, 192.
 ποῖα πρέπει νὰ ἀπαγορευῶσι,
 243-246. Νόμων ἀσάφεια, 18,
 19, 191. — ἐρμηνεία, 187. —
 ἀπροσωποληψία, 231. — ἔργον,
 ι. — σκοπὸς, 2, 210.

Νόμος, 7, 12, 176, 180, 183,
 186, 190-193. Π. νθ', ιε'. Νό-
 μου πνεῦμα, 14. — γράμμα,
 15. — σκοπὸς, 210.

Νομοτελεστικὴ ἐξουσία [royauté
 exécutive], 183, 185, Π. μθ'.

Νομοφύλακες, 183.

Νυκτοφύλακες [la garde nationale] 139.

Ξ.

ΞΕΝΟΦΙΛΟΣ ὁ Πυθαγορικὸς, 250.

Ο.

Ὅοις, ἢ Λύκωις [τόπος κατὰ φύρας
 περικυκλωμένος ἀπὸ ἀνδρῶν καὶ
 ἔρημον γῆν· λέξις Ἀσιακῆ, ἔθεν
 καὶ τὸ Ὅδᾶς τῶν Τούρκων, τὸ
 σημαῖνον τὸν Κάμπον], 230.

ΟΒΑΡΔΟΣ [Hovard], 196, Π. π'.
 Ὅδᾶς. Ζ. Ὅοις.

ΟΒΒΗΣ [Obbes], 182.

Οἰκογενεῖας πνεῦμα, 157-161.

Οἶκος φρούριον τοῦ πολίτου, 229.

Ὀλιγαρχικαί, Π. ξς', οί, πζ'.

Ὀρφέϊκαί, Ἰταλικὸν ἔθνος, 205.

ΟΝΩΡΙΟΣ, 235.

E. V. Rieu's KEPI
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Ὀπλοαργία ἢ κατὰ τὰς πόλεις βάρ-
βαρον ἔθους, 129, 154, 234,
250.

Ὀρκοί, 37-38, 203, Π. 47. Ὀρκω-
ταί κριταί, Π. 5.

Π

Πάγκος [panque]. Ζ. Τράπεζα.

Πάθη φυγῆς, Π. 15.

Παιδεία νέων, 259, Π. 97.

Μαιδεραγία, 148, 151.

Παυσαυλαία [Monarchie absolue],
135.

Παυσαυλαία [fac-simile], Π. 28.

Παρθενία χρονική, 53, 54, 203,
215.

Παρθενία [leux-monopayou],
135, 137, 216.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, 223.

ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, 241.

Περιστροφές [relégation ἢ deporta-
tion], 218.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΥΡΟΜΙΚΑΛΗΣ, Π.
95.

Πιθανότητα, 24.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ, 227.

Πιτυλίξω [τὸ χυδ. Πιτυλίξω], 233.

Πλαστογράφος [plussaire], 109,
133, 226.

ΠΛΑΤΩΝ προκαλεῖται ἀπὸ τοὺς
Ἀρκάδας καὶ τοὺς Κυρηναίους,

Π. 47. Πλάτωνος δόξα περὶ φι-
λαργίας, 178. — περὶ ἐδικοτη-

σίας, 235, 214. — αὐτοχειρίας,
242, 243. — παιδεραστίας,

248. — δικαιοσύνης, Π. 54.

Πλατωνικοὶ φιλόσοφοι, 241.

Πλούτου χρήσις ἑρῆς, Π. 15.

Ποινῶν μετριότης, 61, 87. — εκλη-
ρότης, 65, 66, 87, — σκεπδός,

63, 204. — ταχότης, 221. —
φόρος, 105, 224. — ἰδιότητες,

260. — ἰσότης εἰς ἴσα ἀδικήματα,

210. Ποινὴ θανάτου, 4, 68-90,
210, 212-216. (Ζ. καὶ 6, 12,
95-103, 109-113, 125, 174)
— ἀτιμώσεως. Ζ. Ἄτιμος.

Πόλις τί, 176, 183.

Πολίτης, Π. 17, σημ. 1.

Πολιτικὴ ἐπιστήμη, 110. Πολιτικῆς
κοινωνίας γενέθλια, 180, 211. Πο-
λιτικὸν συνέλλαγμα, 186, 211.

Πολιτικός. Ζ. Ἄγριος.

Πολυεῖς πλάγη, 169. — διδά-
σκαλοι τύπος, 256. Ζ. καὶ Δικαι-
δικασία.

Πολυμάθεια, 258.

Πολυτέλεια [sompriuosité], 146. Ζ.
καὶ Τρυφή.

Πόρος. Ζ. Ἰδρονή.

Πράγμα [chose]. Πρόσωπον [per-
sonne], 122, 229. Προσώπε-
τας, 128, 207, 229, 233. Πρια-
ωπικὴ ἐλευθερία, 155, 229.

Πρόβλεψη, Π. 17.

Πρόσωπον, Πρόσωπος, κ. τ. λ.
Ζ. Πράγμα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, 241.

Πυρκαεὶς [incendiaire], 88, 112.

Ρ

ΡΟΥΣΣΩΣ, 2, 83-85, 90, 259. Πο-
λιτικὸν αὐτοῦ συνέλλαγμα, 182.

Ῥωμαῖοι, 42, 49, 62, 79, 229,
260. Ῥώμη, πόλις, 248.

Σ

ΣΑΒΑΚΩΣ, 216.

ΣΑΠΡΑΝΟΣ, 217.

ΣΕΡΒΕΤΟΣ, 211.

Συναπτεῖς, 218.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ, [Cours], 159.

Σκληραγωγία, 220.

ΣΟΛΩΝ, 225, 228, 231, Π. 17,
95, 98.

Σουηδία [Suède] 49.
 Σπαρτιάται, 217.
 Στρεβλώσεις. Ζ. Βάπανοι,
 Στωϊκῶν δόξα περί ποιῶν, 214,
 221. — περί ἀρετῶν, 225, 241.
 Συγκάθεδροι αἰρετοί, 198.
 Συγχώρησις, 101, 103, 221 - 222.
 Συκκφάντης, 202.
 ΣΥΛΛΑΞ, 161, 253.
 Συμπάθεια. Ζ. Συγχώρησις.
 Συναίτιοι [complices], 58, 210.
 Συνάλλαγμα. Ζ. Πολιτικῆ. Συναλ-
 λάγματα ἐπιτοκία, 238.
 Συντακτικὴ ἢ Συνταγματικὴ συνέ-
 σδες [Assemblée constituante],
 89.
 Συρμός [mode] Π. πῆ.
 ΣΩΚΡΑΤΗΣ, 209, 211, 229,
 241, 259, Π. ι, ιε.
 Σώμα τοῦ ἀδικήματος, 198.
 Σώματα, εἰ δούλοι, Σωματέμπο-
 ρος [marchand d'esclave], 207.

Τ.

Ταυτοπαθείας νόμοι, 84, 260.
 Τέχνη τοῦ γράφειν, 19, 191. Τέ-
 χναι θεῶν δῶρα, 191.
 ΤΙΒΕΡΙΟΣ, 228.
 Τυφή, 125-128, 173, 232.
 ΤΙΤΟΣ, 82, 217.
 Τούρκων νόμοι καὶ ποιναί, 260-261.
 ΤΡΑΙΑΝΟΣ, 82, 217.
 Τράπεζα χρηματικὴ [banque],
 138, 238.
 ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ, 179.
 Τροχός, 84.
 Τρυφερός, 195.
 Τρυφή, 146, 193-195. Τρυφηλός,
 195. Ζ. καὶ Πολυτέλεια.
 Τρία νῆσος. Ζ. Κέως.
 Τυπογραφία (τὰ ἐν τῆς) κατὰ, 2,
 3, Ζα. Ζήτει καὶ Π. 16-μ.α, 4.

Τύπος [impression], 31, 41. —
 Δικαστικὸς [formalité], 29, 79.
 Τυραννία τῶν κατωτέρων τυράννων
 σκληροτέρα τῆς τυραννίας τῶν
 ἀνωτέρων, 16, 190—191. Τυ-
 ραννία τῶν τριάκοντα εἰς τὰς
 Αθήνας, 229. Τυραννίας εἰσοδος
 πᾶσι πρέπει νὰ φυλάσσεται,
 128, 140. Τύραννος πεία στε-
 γάζεται, 200. Ζ. καὶ 156.

Υ.

Υερεῖς, 125.
 Ἰπερρισμός, Ζ. Ἐξορία.
 Ὑπεβλητικαί. Ζ. Ἐρωτήσεις.

Φ.

Φαναριώται, Π. 15.
 Φασιανός [faïshan], 109.
 Φήλωσις [filouterie], 112.
 Φιλανθρωπία, 195.
 Φιλία. Ζ. Ἰσότης καὶ Χυλός.
 Φιλοσεφίας μάρτυρες, 211.
 Φιλοτιμία, 195.
 Φύλας πολίτου ἀπὸ πολίτην ὀλί-
 θος 254.
 Φόρος, 134, 238.
 ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ὁ πρῶτος, βασιλεὺς
 Γαλλίας, 87.
 Φυγή, 218.
 Φυλοκῆ [prise], φυλάξεις, ἢ φυ-
 λάξεις [emprisonnement], 21-
 22, 96, 99, 196, 197, 221.
 Ζ. καὶ Ἐγκρυφον.
 Φυσικὴ κατάστασις [état de nature,
 ou nature], 134.
 Φωνασκία [déclamation], 141.

Χ.

ΧΑΡΩΝΑΣ, 187, 217. Π. καὶ

Χρειακοπία 238. Χρειακόπων ποινή, 133-138.

Ψηφοφορία, Π. 47-40.
Ψωροζήτησι ποῦ πολλοί, Π. κα.

Χρηματική τράπεζα. Ζ. Τράπεζα.
Χυλός φιλίας, Π. οδ'.

Ω.

Ψ.

Ψευδείας ψευδεις έννοιαι, 154-155.

Ψεύδεις εάν ποτε γοήσιμον, 258.

Π Ρ Ο Σ Θ Η Κ Η.

Διὰ τὴν ἀσυμπληρώσωμεν τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοῦ φιλανθρώπου τῆς Ἰταλίας φιλοσόφου, πρεῖόν ἀνεκτίμητον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον νὰ συνάψωμεν ἐπὶ τέλους, αὐτοῦ τὰς διορθώσεις καὶ τροπολογίας, τὰς ἐποιεῖς ἐπέφερεν ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ συγγραφέως ἢ φιλοσοφία τοῦ 19. αἰῶνος, ἀντιπροσωπευομένη εἰς τὴν νομοθεσίαν ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀπαρεγκλίτου λογικῆς τοῦ Βενθάμου. Ὁ Κύριος Α. Πεταλάκης, γνωστὸς τῆς Ἑλλάδος δικηγόρος καὶ ἐφημεριδογράφος, μᾶς συνίδραμε φιλοκαθάως εἰς τὸν σκοπὸν μας οὗτον, εὐαρεστηθεὶς νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὴν μετάφρασιν τῶν ἐπομένων δύο μερῶν τοῦ συγγράμματός τῶν ποινῶν καὶ ἀμοιβῶν τοῦ Ἀγγλου φιλοσόφου, ἀναφερομένων εἰς τὰς περὶ τῆς ποινῆς, τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν καταδοτῶν τοῦ παρόντος ποινῆματος πραγματείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΪ.

Ἔτερα εἶδη τοῦ τιπικεῦ περιορισμοῦ, ὡσανεὶ φυλάξεις, κάθειρξις (Relegation), ἐξουσία.

Ἡ ἐκτὸς τοῦ κράτους ἐξουσία δύναται νὰ ᾖ ὠρισμένη ἢ ἀόριστος: — Ἀόριστος ἐξουσία συγχωρεῖται εἰς τὸ ἄτομον νὰ ὑπάγῃ, ἔπει ἀρέσκειται. — ὠρισμένη, ἐξουσία ὑπεχρεῖται νὰ διακρίβῃ εἰς ἰδιαιτέρον μέρος.

Ἐκ πρώτης ἀριτηρίας ἐδύνάτῃ τις νὰ νομίσῃ, ὅτι ἡ ὠρισμένη ἐξουσία εἶναι ἀκλόνητος, διότι ποῖον ἐπιβροχὴν δύναται νὰ διακρίβῃ ἐπὶ ἄτομου, ἀναχωροῦντος ἀπὸ τῆν δικαιοδοσίαν σου; Ἀλλὰ εἰς τὴν πρῆξιν ὑπάρχουν πολλαὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ κράτος διακρίβῃ κατ' αὐτοῦ ἀποχωρῶσαν δύναμιν καὶ μίσκ τιμορίας, ἢ παρεγκλίτη, ἢ κατ' ἄλλαν περίπτωση ἢ ἐξουσία εἶναι πρόσκαιρος. Ἡ ἐξουσία ἀφίνει αὐτὸ εἰς τὴν τάσην,

ζθεν εξορίζεται, υπάρχοντα ἢ μέλλοντα κτήματα. γ'. ὅσας τὸ κράτος, ἔθνος ἀποκλείεται, εἶναι εὐδιάθετον νὰ συνδράμῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως.

Πρὸς τούτοις ἡ ὠρισμένη ἐξουσία λαμβάνει χώραν εἰς περιπτώσεις ἰδιαζούσας. Ἐν γένει ἐξοριζομένου ἑνὸς κακούργου, ὁ σκοπὸς εἶναι ν' ἀπαλλαγῇ τὸ κράτος ἀπ' αὐτὸν καὶ δὲν γίνεται φροντὶς τοῦ τί θέλει ἀπογίνει.

Ἡ ἐξουσία διαφέρει κατὰ τὸ πρὸν καὶ πρὸς τὰ διάφορα ἄτομα, ὡς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ πρότασις ἀληθῆς ἐν γένει περὶ τῆς φύσεως τῆς πεινῆς ταύτης.

Ἐὰ κακώτερα κακὰ, τὰ ὁποῖα αὕτη συνεπιφέρει, κατατρέχονται εἰς τὰ ἐπόμενα ἄρθρα.

Χωρισμὸς ἐκ τῶν φίλων, συγγενῶν καὶ συμπολιτῶν.

Στέρησις τῶν ἀντικειμένων τῆς φιλοκαλίας, ψυχαγωγίας καὶ εὐχαριστήσεως, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι τὶς συνειθισμένοι, — φυσικαὶ ὠραιότητες τοῦ τόπου, — θεάματα, — ἀπολαύσεις τῶν τεχνῶν.

Ἀπώλεια τῶν ἐλπίδων τοῦ προβιζασμοῦ εἰς στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὶς ἰδῶθῃ, τὰ δικαστήρια, — οἱ στρατιωτικοὶ προδιδακμοὶ, — τὰ λοιπὰ ὑπουργήματα.

Ζημίαι ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὴν καὶ τάξιν τῶν ὑπεθέσεων τοῦ ἐμπορίου, ἢ τῶν ἐπικερδῶν ἐπαγγελλμάτων. Ὁ τεχνίτης, ὁ ἔμπειρος ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν εἵδους τινὸς πολυπλόκου χειροτεχνήματος ἀποβάλλει τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς του, ἅμα δὲν εὕρισκῃ ἀλλοῦ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ἐνασχολήσεως. Ὁ νομικὸς, μεταφερόμενος ἐκτὸς τῆς πατρίδος του, δύναται νὰ στερηθῇ ἐντελῶς πάσης ὠφελείας ἐκ τῆς ἐπιστήμης του. Ὁ κληρικὸς οἶμι εἶσθαι πανταχοῦ ἄνευ ἐπαγγελλματος, ἔπου δὲν ὑπάρχει ἡ θρησκεία του.

Ἐν τῶν δεινῶν τῆς ἐξουσίας εἶναι καὶ ἡ συνδικίτησις μεταξὺ λαῶν, τῶν ὁμοίων ἀγινεῖται ἡ γλῶσσα. Ἡ στέρησις αὕτη διαφέρει εἰς διάφορα ἄτομα, πρὸς τούτους δὲ καὶ ἔθνη. Εἰς Γάλλον, τὸ κακὸν εἶναι ἀνεπαίσθητον, διότι ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἐμιλεῖται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὁ Γερμανὸς, ἐξοριζόμενος τῆς πατρίδος του δύναται νὰ ζῆσθαι εἰς ἄλλους λαοὺς Γερμανικοῦς· ὁ Ἄγγλος εὕρισκει τὴν γλῶσσάν του εἰς τὴν Ἀμερικανὴν· ὁ Σουῖδς, ὁ Δανὸς, ὁ Ἰώττος εὕρισκονται εἰς δια-
νοτέραν θέσιν, δὲν ἐμιλοῦμεν περὶ τῶν ἠνωτέρων κλάσεων, εἰς τὰς ἰσοῦσας

ἢ σπουδή τῶν γλωσσῶν εἶναι μέρος τῆς ἀνατροφῆς τῶν, ἀλλὰ πανταχοῦ ὁ λαὸς περιορίζεται εἰς τὴν γλώσσάν του.

Τὰ πάντα εἶναι δυσχερῆ, ὁσάκις τὸ πρῶτον αὐτὸ μέσον τῆς συγκοινωνίας ἐλλείπει. Ἐάν τις ἀποκτήσῃ τὰς συνειθετέρας λέξεις μιᾶς γλώσσας διὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας τῆς ζωῆς, σπανίως ὅμως φθάνει νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἀρκούντως διὰ τὰς ἀπολαύσεις τῆς συγκοινωνίας. Ὁ τοιοῦτος ἐνοεῖ ἑαυτὸν καταδεδεικασμένον νὰ ᾔνοι πάντοτε κατὰ τὸ ὑποδεέστερον καὶ ἡ ζῆλός αὐτὴ ἐκτείνεται εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις ἐπιχειρήσεις.

Ἐτέρω περίπτωσις ἀποτελεῖται τὰς ποιῆς τῆς ἐξορίας, εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Αἱ δύο αὗται λέξεις περιλαμβάνουν ἀπᾶς τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς: τὰ φυσικὰ ἀντικείμενα, τὴν τροφήν, τὸν τρόπον τῆς κατοικίας καὶ ἐνδυμασίας, τὰς συνήθεις ὀρέξεις, τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν στροφήν τῶν ἰδεῶν καὶ ὅ,τι ἀναφέραται εἰς τὴν διαφορὰν τῶν κυβερνήσεων καὶ θρησκειῶν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀντικείμενον ἐπιρροάζει πολὺ τῆς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἔχουν μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀναλογίαν εἰς τὴν ἡθῆν, πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀνωτέρας κλάσεις. Ἄλλ' εἰς Γαυτῶν ἐξοριζόμενος τῆς πατρίδος του ἦθελεν εἶσθαι ἐντελῶς δυστυχῆς, κυρίως δὲ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς θρησκείας.

Ἡ διαφορὰ τῶν κλιμάτων δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ εἰς τὸν καταλογισμὸν τῶν δεινῶν· ἡ μεταβολὴ ἐνδέχεται νὰ ᾔνοι πρὸς τὸ κρεῖττον, ἀλλ' οἱ πλείους διὰ τὴν μακροχρόνιον ἔξιν, δυσκόλως συμβιβάζονται μὲ διαφορὰ τοῦ πατρῴου κλιματὸς τῶν· ὅθεν τὰ παρᾶπαντα τῶν ἐξοριστῶν συνεχέστερα ἀναφέρονται εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς υγείας τῶν, τὴν ὁποίαν ἀπεδίδουν εἰς τριαύτην αἰτίαν.

Ἐξ ὧν τούτων τῶν ποιῶν, τῶν παρεπιπέτων εἰς τὴν ἐξορίαν, δὲν ὑπάρχει εὐδαιμία ἀπόλυτος καὶ βεβαία. Δύνανται νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν. Δύνανται νὰ πικρῶνται ἀορίστως καὶ ἡ στήθην τῶν ἀποτελεσμάτων, ἀντὶ νὰ ᾔνοι δεινὸν νὰ ἀποδοῖν ἕξ ἐναντίας καλῶν. (α)

(α) Τοῦ Τελλίου ἐξορισθέντος εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἔμαθον εἰς τὴν ἰωάννην, ὅτι εἶναι εὐχαριστημένος, καὶ ὅτι ἡ ἐπιβληθεῖσα εἰς αὐτὸν ποινή ἤρ' ἀπέδωκεν εὐχάριστος. Ὅθεν ἀπερῶσισαν νὰ τὴν ἡλικιωμένον πλησίον

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΗΘΙΚΑ Ο ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΟΡΑΗΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

ΠΕΡΙ τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἠθικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους παλλὰ νὰ εἶπω δὲν με συγχωρεῖ ὁ καιρὸς. Ἡ ἐπιγραφή των, ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ, ἔδωκ' εἰς τινὰς ἀφορμὴν νὰ διατάσωσιν, ἂν ᾖται τοῦ Ἀριστοτέλους, ἢ τοῦ υἱοῦ του Νικομάχου, γνήσιον σύγγραμμα. Ἐγέννησαν τὴν διαταγμὴν ἐξ ἑνὸς μέρους Διογένης ὁ Λαέρτιος (1), εἰς τοῦ ὁποίου τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων δὲν σημειοῦνται ῥητῶς τὰ Ἠθικὰ Νικομάχεια, καὶ ἀπὸ τᾶλλο ὁ Κικέρων (2), ὅστις ἐκλίνα νὰ νομίζῃ, ὅχι καταπεισμένος ἕμως, ὅτι ᾖσαν τοῦ Νικομάχου. Οὗτ' ἤσιωπῆ ὅμως τοῦ Διογένους, εὔτε τοῦ Κικέρωνος ὁ διαταγμὴς, ἀρκούν (ὡς καὶ ἄλλοι τὸ ἐκρίναν) νὰ σαλεύσωσι τὴν κοινὴν πολλῶν ἀρχαίων ὑπομνηματιστῶν τοῦ φιλοσόφου μαρτυρίαν, οἱ ὅποιοι ἐπίστευαν ἀδιστακτικῶς συγγραφεὶς τῶν Ἠθικῶν Νικομαχείων αὐτὸν τὸν Ἀριστοτέλην. Πράσθε εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λόγου μετὸν χαρακτῆρα τῶν λοιπῶν συγγραμμάτων τοῦ φιλοσόφου. Ἐπειτα, διὰ τὸνομα ἐπιστεύθη συγγραφεὺς ὁ υἱὸς Νικόμαχος. Ἐδιὰ τί δὲν ἐπιστεύθη μᾶλλον ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοτέλους, φιλόσοφος καὶ ἰατρός, καὶ Νικόμαχος ἄνομαζόμενος κ' ἀκαῖνος;

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ἕως τώρα γνωρισθέντα ἀντίγραφα τῶν Ἠθικῶν, ὅσα με ἐπιμέλειαν ὅχι ὀλίγην ἐπαράβαλεν, ἢ ἀπὸ φίλου του παραβαλμένα ἐμταχειρίσθη ὁ τελευταῖος πρὸ ἐμοῦ ἐκδότης Ζέλλος (Zell), ἐμπορεῖ νὰ ζητήσῃ τὴν περὶ αὐτῶν αἰδέσιν εἰς αὐτὰ του τῆς ἐκδόσεως τὰ Προλεγόμενα. Μετὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιγράφων τούτων

(1) R', § 22-27.

(2) De finib. v, 5.

δὲν ἀναλογεῖ βιβλία ἢ ἐξ αὐτῶν βιβλία εἰς τοῦ καιμένου τὴν διάρ-
θωσιν. Μ' ὅλον τοῦτο χρεωστοῦμεν χάριν εἰς τοὺς ὑπομένοντας τὸν ἀγ-
δέστατον κόπον τῆς συλλογῆς τῶν διαφόρων γραφῶν.

Ἐκδόσεις ἐκ τῶν Ἱθικῶν ἀπαριθμεῖ ὁ αὐτὸς Ζέλλας εἰκοσιπέντε,
δημοσιευμένας εἰς τὸ μεταξύ διάστημα τοῦ τέλους τῆς δεκάτης πέμ-
πτης ἑκατονταετηρίδος καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δεκάτης ἐνάτης, ὅτε (1820)
ἐφάνη εἰκοστὴ ἕκτη ἢ ἰδική του εἰς δύο τόμους, τῶν ὁποίων ὁ πρῶ-
τος περιέχει τὸ καιμένον μὲ τὴν λατινικὴν μετάφρασιν, καὶ ὁ δεύ-
τερος τὰς σημειώσεις.

Παρὰ τὰς ἐκδόσεις ἔχομεν καὶ ἐξηγήσεις Ἑλληνικὰς ἀπὸ μεταγε-
νεστέρους Ἑλλήνας γραμμένας τὰς ἐξῆς. Πρώτη εἶναι ἐλοκλήρου τοῦ
συγγραμμάτος τῶν Ἱθικῶν παραφρασίς, καλὴ μὲν εἰς πολλὰ μέρη,
ἀναξία ἔμως Ἀνδρονίκου τοῦ Ῥοδίου, τοῦ ἐποίου τὸνομα φέρει μέχρι
τῆς σήμερον ψευδῶς. Ὁ Ἀνδρόνικος, Περιπατητικὸς φιλόσοφος, συγ-
γραφεὺς τοῦ Σύλλογ, ὅταν αὐτὸς ἐμετάφερεν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τῆς
Ἀθήνας τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου (1),
συνήργησε καλῶς εἰς τὴν διατήρησιν τῶν Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων,
τῶν ὁποίων ἔγραψε καὶ τοὺς πίνακας (2). Ὡς περιπατητικὸς, ἐξήγησεν
ἢ παρέφρασεν ἐξ αὐτῶν τινὰ καὶ ἐπειδὴ ὁ Συμπλίκιος ἐνομάζει πα-
ράφρασιν τῶν Κατηγοριῶν τοῦ Ἀριστοτέλους ἀπὸ τῶν Ἀνδρόνικου, ἐν-
δεχόμενον νὰ ἐγινε καὶ τῶν Ἱθικῶν παραφρασίς ἀπὸ τῶν αὐτῶν. Τῆς
σημερινῆς ὁμοίως εἰς ὄνομά του φερεμένης, καὶ ἂν ἄλλην ἀπόδειξιν δὲν
εἶχαμεν, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ τὴν ψευδωνυμίαν ἢ πρὸ μικροῦ ἀνακαλυ-
φθῆισα, εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην τῶν Παρισίων, (3), ἀληθῆς ὀνο-
μασία τοῦ παραφραστοῦ. Αὐτὸς ὀνομάζεται Ἡλιόδωρος, τὴν πατρίδα
Προυσαεὺς, ἄγνωστος ἔμως ὅποιος ἦτο, καὶ πότε ἔκμασεν. Ὅσον δύ-
ναται νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ τὴν παράφρασιν, τὸν κρίνει τῆς ἐνάτης
ἢ τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος συγγραφέα.

(1) Ἴδε Στραβ. Γεωγραφ. σελ. 603.

(2) Πλούταρχ. Σύλλ. §. 26:

(3) Ἴδε SAINT-LEU Exam. crit. des anc. histor. d'Alexandre-
le-Grand, pag. 524, 2e édit. 1804: